

DE FAKKEL

Vrij Communistisch orgaan der Vlaamsche Groepen

VERSCHIJNT 2 MAAL PER MAAND

Redactie en Administratie :

SLIJPSTRAAT, 40, GENT

ABONNEMENTSPRIJS :

BINNENLAND	1.50 per jaar.
» »	0.75 per 6 maand.
BUITENLAND.	2.50 per jaar.
» »	1.25 per 6 maand.

Zooals men hout vindt en vuur en ijzer om een schavot op te richten, zoo ook vindt men officieren van justitie om offers te vervolgen, rechters om overmeesterden te veroordeelen, beulen om hen te vermoorden.

LAMARTINE.

Onderzoek al onze staatkundige, burgerlijke en godsdienstige instellingen, en gij zult er het menscheijk geslacht in vinden gebukt onder 't juk dat een handjevol schelmen de vrijheid neemt de meerderheid op te leggen.

DIDEROT.

Artikels moeten voor Woensdag avond ingestuurd worden.

Door tusschenkomst van een kameraad hebben wij de authentieke verklaring in bezit, gedaan door CASERIO SANTO voor het hof van assisen te Lyon.

De verklaring, in 't Italiaansch, zal door een vriend vertaald worden en in 't toekomstig nummer 20 « De Fakkel » in 't Vlaamsch verschijnen.

Het recht op diefstal

Indien iemand honger heeft en zijne brood en ziele te niets te maken hebben en die man beschuldigd wordt voedsel gestolen te hebben, dan moet deze vrijgesproken worden.

KAREL V, 1532.

De beroemde filosoof Spinoza heeft gezegd : Ieder heeft zooveel recht als hij macht bezit ; dat is waar. Heb al het mogelijke recht, zoodra het « individu » de macht niet bezit het noodige te nemen, zal zijn recht hem tot niets baten. Het recht komt ons niet uit den hooge, maar uit ons zelve, wij scheppen het recht van zoodra wij ons de noodige kracht gevoelen het te nemen.

Doch het minst betwistbaar recht is voorzeker dat op 't leven, want 't wordt niet door den mensch uitgedacht, maar ligt in de natuur zelve opgesloten. Iemand ontbreekt 't noodige voor zich zelf, voor geheel zijn huisgezin ; de magazijnen liggen stroopend vol, hij neemt wat hij noodig heeft. Heeft hij diefstal gepleegd? Neen!

Nogthans volgens de wet heeft hij een strafbaar feit begaan; hij heeft den eigendom (bourgeois stijl) van anderen genomen.

De door dezen man gepleegde diefte is gewettigd door den honger; het is de begeerte niet om te bezitten, die hem daartoe aanzette, maar wel het levensbehoud. Toch wordt hij schuldig erkend, veroordeeld door de mannen der wet als dief.

Men zegt dat de zelfmoord is eene daad tegen de natuur, aangezien in het minst ontwikkelde dier de noodzakelijkheid zich doet gevoelen te leven : ook de wet straft de zelfmoord.

Wij staan dus voor dit dilemma : oftewel het recht op leven moet geheiligd zijn en in dat geval moet men toestaan, dat men zich het noodige aanschaffe om het te behouden, derhalve is de

wet die den diefstal straft misdadig, of het recht op leven is niet geheiligd, maar dan is 't onwettelijk iemand voor zelfmoord te straffen.

De « geloovigen » mogen den « dief » niet straffen, die het noodige neemt om te kunnen leven, aangezien Jezus den armen dat recht heeft geschonken.

Op zekeren dag trok Jezus met zijne discipelen langsheen met graan begroeide velden; zijne leerlingen hadden honger, trokken koornaren af en voedden er zich mede.

De pharizeërs zegden tot Jezus : « Zie, uwe discipelen mogen het graan van anderen niet nemen. » Waarop Jezus antwoordde : « Hebt gij, pharizeërs, dan niet geleerd wat David deed in het huis van Jahveh toen hij honger had, hij en diegenen, die met hem waren? David trad in het huis Gods, at van d'offerbrooden, iets wat hem en die met hem waren verboden was, want den offeraars alleen was dit geoorloofd. » (Matt. XII, vers 1-4.)

Men mag dus uit Kristus' leer besluiten, dat hij, die honger lijdt, het recht bezit op de wet inbreuk te maken. En de rechters, niettegenstaande den gekruisten Jezus, die in alle zalen der rechtbanken hangt, veroordeelen de ongelukkige hongerlijders in naam van den gezalfden god. Wat logika!

Luther, de hervormer, zegde : « Nood breekt ijzer en kan ook wel een recht breken. Wat buiten den nood onrecht is, dat is in den nood recht. Wie bij een bakker een brood wegneemt, zonder dat hij gebrek heeft, die is een dief; maar doet hij het uit honger, dan is hij geen dief, want men was verplicht het hem te geven. »

De gemotiveerde⁽¹⁾ diefstal uit honger werd door de kerkelijke wet als wettelijk beschouwd, die er het uitoefenen van een recht in zag, dat voortspoot uit haar eerst communistisch stelsel.

Ook bijna al de wetgevingen der oudheid, te beginnen van die van Manou tot aan het crimineel wetboek van Karel V, 't jaar 1532 was men het daarover eens.

Sint Jan Chrysostome zegt : « Gij bemint uwen evennaaste niet, indien gij hem niet geeft het noodige om te leven. »

De tegenwoordige bourgeoisie wil dat niet begrijpen; zij zegt : « al wat wij bezitten is de vrucht

(1) Gegronde.

van onzen arbeid. » En, wanneer men aan die parasieten vraagt : « Toont ons de vruchten van uwen arbeid en de vruchten, die gij hebt opgeslorpt op den arbeid van anderen, » antwoorden zij op de manier als Don Quichotte : « wij hebben het geërd. » Alsof die erfenissen niet evenveel diefstallen waren door voorgangers gepleegd.

De eigendom had eerst als basis, voorwaarde en sanktie, het gebruik, 't is te zeggen : den arbeid. Is dat nu nog zoo?

Hebben de Rothschild's, de Vander Bilt's, al de miljoenen rijken bourgeois-parasieten gearbeid? De persoonlijke arbeid is totaal vreemd aan den eijendom, zooals hij tegenwoordig bestaat : 't is eenvoudig diefstal.

Welk verschil is er dan wel tusschen den kapitalist, die de werkman doet werken voor een spotloon en de kerel, die u op den publieken weg aanrandt, zeggende : Uw beurs of uw leven?

De kapitalist is den dief, want hij ontleent u het recht op het leven, zoo gij niet wilt werken volgens de voorwaarden, die hij u oplegt, waardoor gij en de uwen wordt uitgehongerd en den grootsten schat, dien men bezit, ontroofd, namentlijk : het leven!

De bourgeois-wereld is beschaafd(!?); beschaaving, die men echt *Fin-de-siècle* mag heeten. De zeden, minder « lomp », hebben een schijnheiligen vorm aangenomen; alles is gemaskerd, verdraaid onder den dekmantel der philanthropie (menschlievendheid). De bourgeoisie verbrandt noch radbraakt hare slachtoffers; ze zendt ze naar de guillotien, dat is menschlievender en beschaafder! Men spuwt in 't aangezicht van den hongerlijder, wanneer men hem diets wil maken, dat hij voor de wet evenveel recht heeft als een millionaire. Maar feitelijk welk recht bezitten de onterfde proletariërs? Wettelijk moet de arbeider kiezen tusschen den woeker gepleegd op zijne krachten of den hongerdood; de boer moet de voorwaarden aanvaarden, die hem plat ruïneren of verhuizen naar Amerika; de werkman, die moet kiezen tusschen het hongerloon, d'ellende zijner kinders, zijn zoo men zegt vrij en gelijk aan den woekeraar, den eigenaar en den kapitalist.

De diefstal gepleegd door de uitgezogenen tegenover de rijken, wordt onverbiddelijk gestraft; de rijken hongeren de uitgezogenen uit, stelen zooveel zij willen op onzen arbeid, moorden

ons langzaam uit en worden gedecoreerd. En toch is voor ieder mensch, die een greintje rechtvaardigheidsgevoel bezit, het nemen van het overbodige van den rijke veel minder laakbaar dan den diefstal, dien de kapitalist pleegt op het arbeidsloon van den werkman.

De wet is dus slechts gemaakt voor de broedelozen, die voor hunne kleinen of voor eene oude moeder, maatschappelijk gedwongen, een brood of 't noodige nemen, terwijl de schurken, die stelen om schatten op schatten te stapelen, alle eer te beurt valt.

Het nemen van een weinig voedsel om het leven te behouden, wordt voorbeeldig gestraft; de vervalsching van eetwaren op groote schaal, de aftroggelarijen, die millioenen opbrengen, het spelen op de beurs, het bankroet, dat de schurftige bankier rijk maakt, wordt door de wet door de vingers gezien.

Een klerk eigent zich eene nietigheid toe van zijn patroon, een knecht van zijn baas, eene meid van hare millioenrijke dame, 't is gekwalificeerden diefstal; de patroon besteeft zijn klerk op zijn loon, de baas op dat van den knecht en de millioenrijke dame geeft hare meid geen eten en smijt haar aan de deur zonder betalen; worden die diefstallen gestraft? Volstrekt niet!

Kortom, het gebeurt alle dagen, dat de rechters(!) tal van ongelukkige sukkelaars, slachtoffers der tegenwoordige door en door rotte toestanden voor jaren en jaren naar Hoogstraten zenden of in de kast doen draaien, terwijl de groote dieven, de schacheraars in 't groot en de finantiële knoeiers in paleizen wonen. De panamaschandalen, die in alle landen onder alle gouvernementen voorvallen, zijn daar de onwederlegbare bewijzen van.

Elken eigendom vertegenwoordigt eenen diefstal begaan ten nadeele van de kollektiviteit, wat Proudhon in korte maar zoo juiste woorden heeft samengevat: « Eigendom is diefstal. » Daarenboven is hij bij 't ontstaan zelf nooit anders geweest; 't was de prooi voortkomend van geplunderde naburen. Dan nog eigenden de sterksten zich reeds het meest van den buit toe en de zwakken leden onder den gepleegden diefstal, die eigendom werd.

Zoo ook is 't gelegen met den eigendomsvorm van heden, voortgesproten uit de revolutie van 1789. De pas ontloken bourgeoisie had de macht in handen en onteigende *met geweld* de goederen der kloosters, abdijen, van 't geestelijk en der aristocratie (adeldom). De bourgeois zijn dus slechts gekomen, wanneer ze schreeuwen tegen diefstal; hunne eigendommen zijn de zuivere opbrengst van door hen of hunne voorgangers gedane dieften.

Zoolang er armen zijn, menschen die langs de straat sterven van honger, zoolang ook zal de zoogezegde diefstal bestaan; hij, die honger lijdt, heeft recht op voedsel, zijn nemen is gewettigd en de maatschappij, die dien ongelukkige straft, onsteelt hem 't recht op bestaan, daar zij hem belet 't noodige aan te schaffen.

Een post-scriptum van een brief, dien wij deze week van een kameraad uit Amerika ontvingen, is de kreet die ten einde aan alle broedelozen zal ontsnappen; hij schrijft:

« Sinds verleden jaar September heb ik al zes weken gewerkt en er zijn hier duizenden, die sinds verleden jaar Juni vier weken gewerkt hebben. Het zal me niet verwonderen als ik dezen winter de gevangenis in ga voor stelen, »

want verrekken van den honger doe ik niet! »

K. V.

Wat zal het wezen?

Terwijl alom de schokken gevoeld worden der naderende revolutie, terwijl overal de geest van verzet zich openbaart onder verschillende vormen, terwijl van den eenen kant de bezitters zich samentrekken, en al hunne macht, allen invloed gebruiken, om die zucht naar verzet en opstand te onderdrukken.

En van den anderen kant de arbeiders in verschillende richtingen en denkwijze, zich gereed maken tot den onvermijdelijke strijd, zien wij reeds de verdeeldheid huize in de rangen der arbeiders, omdat sommigen, die het monopool der werkersbeweging willen alleen bezitten, niet dulden, dat er zich in den schoot dier beweging nieuwe gedachten vormen, die aanhangers vinden.

Is het niet een droevig verschijnsel te zien, dat in dien strijd, die op verre na niet is uitgestreden, er reeds dwingelanden bestaan, die zich niet ontzien die nieuwe gedachten te stremmen, al hunne krachten inspannen, 't zij door verdachtmaking, of laffe spotternij, de aanhangers der nieuwe gedachten, onmogelijk te maken.

Is het dan te verwonderen dat er zich overal in de partijen ontevredenheid openbaart, die zich op alle wijze lucht geeft.

Hiermede bedoel ik den toestand der revolutionairen tegenover de internationale, (!?) alleen zaligmakende parlementaire arbeidersbeweging.

Waar moet dat heen? Eenmaal zijn nu die partijen te eng en te doctrinair geworden, om dien nieuwen gedachtengang in te houden, en noodzakelijker wijze moet het tot eene formeele scheuring komen, in de algemeene beweging.

De parlementairen, willen zij hunne prestige niet verliezen, achten zich verplicht, op alle mogelijke en onmogelijke wijze, afbreuk te doen aan elk buiten hen staand principie, terwijl van hunnen kant, de revolutionairen, geïnspireerd, aangeemoedigd door de feiten, die zich dagelijks voordoen, zich genoodzaakt zien hun gedachtengang nog meer te verbreden, en zich meer en meer af te scheiden van het eenzelvig stelsel der staats-socialisten.

Waartoe zal die afscheiding leiden? Zal het wezen om eene nieuwe partij te vormen, die, wel is waar, op betere en breedere grondslagen zou gevestigd zijn, maar die niettemin in de zelfde fouten zal hervallen, van het oogenblik, dat ze even als de voorgaande partijen, haar toevlucht tot « centralisatie » harer beweging zal nemen?

Laat hun dat toch inzien, dat de partij, onder welken vorm ze zich ook vestige, altijd partij blijft die steeds hare partijbelangen boven het algemeen belang der menschheid zal stellen.

Ook kan eene partij niet bestaan zonder leiders of chefs, en de ondervinding heeft ons geleerd, dat de inzichten dier leiders niet altijd eerlijk waren, er dikwijls politieke of persoonlijke belangen, een groote rol speelden, die ze ten alle koste willen verwezentlijken.

Ook is het een feit, dat, van het oogenblik men aan iemand meer kennis of talent toekent, die persoonsverheerlijking verwaandheid baart, en aan zekere individuen het besef geeft hunner onmisbaarheid, wat een verlammen den indruk uitoefent, op de weinig of niet doorziende volgelingen.

Neen, er zijn geene leiders van bewegingen noodig, maar elk moet zijn eigen leider zijn, dat zal hem aansporen meer en meer kennis van de toestanden en van de nieuwe leeringen op te doen, die hem tot een zelfstandig en onafhankelijk wezen zullen maken, wat het kenmerk is van den waren anarchist.

Daarom, revolutionnaire socialist, wat er ook vroeg of laat gebeuren moge, zijt breed in uwe opvatting, bedenkt wel dat gij met eene logge, aan een leiband loopende massa niets zult verrichten, maar wel met overtuigde, bewuste menschen tot de oplossing van het sociale vraagstuk zult komen.

Wij twifelen er niet aan dat velen uwer met rechtschapen inzichten bezielde zijn, ten opzichte van uwen evenmensch, dat het u grieft, dat ge al dien jammer en ellende moet laten voortduren, zonder u anders dan door woorden te kunnen verzetten.

Wij gelooven dat gij van heden af de wereld ten onderste boven zoudt willen keeren, om al die wanverhoudingen te doen ophouden, en betere toestanden te scheppen.

Maar even als wij ziet gij de onmogelijkheid in langs geleidelijken weg, ons aller vurigsten wensch, tot een feit te maken, daarom is het noodig de menschen voor te bereiden, zonder nevenwegen, opdat ze weten wat ze te doen hebben, wanneer eenmaal de toch onvermijdelijken slag zal moeten geleverd worden.

Liever geene revolutie, dan eene halve, roepen wij, omdat enkel eene goed gelukte revolutie zal kunnen voortbrengen wat wij er van verwachten.

Helaas, die zult gij niet bekomen langs de parlementaire kronkelbaan.

Daarom, keert u niet af van de anarchisten, leert hen kennen, bestudeert hunne schriften, en ge zult niet aarzelen met ons den os bij de hoornen te vatten.

Vermijdt de halfslachtigheid van denkwijze, teeken van karakterloosheid, bedenkt en weet, dat een beginsel waarvoor reeds zoovele hunne vrijheid, hun bestaan en hun leven geofferd hebben, dat dit beginsel moet en zal triomfeeren, want de anarchie alleen kan en zal den mensch totaal ontvoogden.

Dan zullen alle menschen als broeders leven doordrongen van dat verheven humaniteits geval, dat den mensch tot zulke grootsche daden aanvuurt, en alle wetten en orde-handhavers overbodig maakt.

In een woord, wij willen brood, vrijheid en algeheele welvaart voor iedereen, en dat alleen kan en zal komen door den triomf der *anarchie!*

Kiest dus, gij, die het wel meent, en uw keus kan niet twijfelachtig zijn.

CONSTANCIA

Leve de Wettenmakers!

Wanneer men overdenkt wat kostbaren tijd, wat schatten gelds, welke hemelhooge berg met leugens en karrevrachten bedrog er aan de parlementaire volksbedriegerij sedert een eeuw van hier zijn besteed en dat dat alles slechts gediend heeft om morgen af te breken wat gisteren was gestemd, dan moet men weinig ontwikkeld ofwel aartsdom of archi-slecht zijn om zich niet te overtuigen dat al 't gebabbel en geklets in Kamers door afgevaardigden anders is dan kwakzalverij, werklieden bedrog.

Ziehier een staaltje van wat sedert ongeveer

eene eeuw die fameuze volks (!?) vertegenwoordigers onder de verschillende regeeringen in Frankrijk hebben gestemd, geknoeid, verbroken weer gestemd en weder afgebroken: —

Van 1789 tot 1892 zijn er niet min of meer dan twee honderd duizend wetten, decreeten en ordonnantiën officieel uitgevaardigd, te weten:

Van af het berucht decreet 4 oogst 1789 waarbij Lodewijk XVI de heropbouwer werd genoemd der Fransche (!!) Vrijheid (!!) tot aan het uitvaardigen van dat der instelling van de revolutionnaire rechtbank, 22 prairial (Weidemaand) 't jaar 2 der eerste republiek (21 Mei 1793) zijn er 1219 (twaalf honderd negentien) gouvernementele akten afgekondigd dus zoo wat drie honderd per jaar. —

Van 31 Mei 1789 tot den ondergang der eerste Republiek verscheen een totaal van wetten en decreeten als officieele stukken van acht duizend zes honderd achttien per jaar.

Het eerte keizerrijk decreteerde tien duizend vijf honderd twee en zeventig wetten en officieele circulaire's; dus duizend zeven en vijftig per jaar.

Onder de regeering van Lodewijk XVIII kondigde de *Moniteur* dertien duizend zes honderd acht en veertig wetten en koninklijke ordonnantiën af dus ongeveer twee duizend twee en zeventig per jaar.

Dewijl onder Karel X de afgekondigde wetten en akten beliepen tot vijftien duizend acht honderd en tien, was dit per jaar twee duizend zes en zeventig wetten.

Onder de regeering van «le roi-bourgeois» (1) Louis Philippe, flanst de burgervertegenwoordigers zeven en dertig duizend honderd twee en negentig wetten en koninklijke akten aan een dus zoo wat twee duizend zes en zeventig per jaar.

Tijdens de tweede Republiek verschenen twaalf duizend drie honderd zes en tachtig dekreeten in den *Moniteur* dus gemiddeld twee duizend vierhonderd zeven en zeventig per jaar.

Het tweede keizerrijk beviel van vijf en veertig duizend vijf honderd negen en tachtig wetten en staats verordeningen dus twee duizend vijf honderd drie en dertig tandentrekkerijen jaarlijks gepleegd.

Eindelijk, heeft de derde republiek (hé, doe me niet lachen) 't is te zeggen van 4 September 1870 tot 21 December 1892 acht en vijftig duizend acht honderd vier en vijftig wetten en dekreeten afgekondigd in haar officieel orgaan dus twee duizend zes honderd vijf en zeventig per jaar, hier niet, in begrepen de schandalige laatst gestemde wet tegen de anarchisten, waarbij de bourgeois en andere volksbedriegers, door hun gebleken onmacht, het toppunt hebben bereikt der parlementaire aller schurftigste liederlijkheid.

Wanneer men nu nagaat dat het Frankrijk alleen is, die zulke kolossalen toren van Babel op parlementair gebied heeft opgerakeld, slechts sedert één eeuw.

Wanneer men weet, dat al de gouvernementen van alles min of meer zoogezegd beschaafde landen der bekende wereld altijd wetten en dekreeten hebben gemaakt en afgebroken;

Als men dan de holklinkende kwakzalvers taal nagaat der bourgeois en de niet min nooit te volbrengen beloften der hedendaagsche socialistische parlementaire politieke knoeiers.

Als men denkt dat al die millioenen en millarden wetten van over honderde eeuwen gemaakt zijn, zeggen de wettenmakers, ten voordeele van het volk;

Wanneer wij, ontferden, dagelijks ondervonden, dat de toestanden, hoe langer hoe rotter worden, hoe langer hoe ellendiger, dat wij letterlijk kreveeren van den honger; zeg, ongelukkige, verblinde werklieden, moet gij dan met ons niet zeggen? — *Weg met de knoeiboel van 't parlementarisme, en Leve de Vrije Groepeerling, d'An-archie!*

AMNESTIE

Brieven uit Amerika

Het schurftig kapitalisme heeft weer gezegevierd. Over de slachtoffers, die gevallen zijn door hun wanbeheer, bekommeren zij zich niet, de arbeider is weer ten onder gebracht, en dat is al wat zij verlangen. Gedwee zult gij u laten uitzuigen, slaaf zijn in de volle beteekenis van 't woord, of anders worden politie en militairen op je los gezonden, om namens het kapitaal de arbeiders op gevoelige wijze te leeren wat hunne plicht is.

De werkstaking der Amerikaansche Railway Union is geëindigd. Een groot deel der stakers is teruggenomen door de heeren, maar de meest bekenden konden niet meer terugkomen, men weigerde om de scabs te ontslaan. Honderden spoorwegarbeiders zijn heden, tengevolge der werkstaking, werkeloos.

In Pullman's slavenkolonie is ook weer den arbeid hervat. 's Morgens kwart voor zeven blaast de wissel weer zijn eentonig geluid en kondigt de slaven aan, dat het uur van werken daar is.

De zwarte rook stijgt weer statig ten hemel uit de groote schoorsteenen, alles is daar binnen in de fabriek weer bij het oude; alleen is er een diepe haat in de harten der arbeiders tegen hunnen meester Pullman.

Buiten de fabriek is het echter treurig gesteld. Een groot gedeelte der arbeiders blijft halstarrig weigeren om onder de oude kondities het werk te hervatten, en Pullman kan 't niet veel schelen, hij kan het werk met het tegenwoordige personeel best af.

Zestien honderd families zijn in Pullman's slavenkolonie van alles verstoken; de armoede werd zoo groot, dat men verleden week een brief aan den goeverneur Altgeldt heeft geschreven, om naar Pullman te komen, daar men vreesde voor hongersnood. De goeverneur is gekomen en heeft zich overtuigd van de bittere armoede die daar heerscht. Maar wat te doen met zestien honderd families? Pullman zelf weigert de geringste hulp te geven, de goeverneur zelf had geen geld, zoodat men overgegaan is met een beroep te doen op de burgers van Chicago en Illinois, om deze hongerende families te helpen.

Het leger des heils is druk in de weer voor die lui, en goeverneur Altgeld zal trachten om bij de spoorwegmaatschappijen vrij reiskosten voor al deze lieden te verkrijgen. Wat zal de ploert Pullman lachen, als hij zoo gemakkelijk van deze arbeiders ontslagen wordt. Zonder kosten of last trekken zij uit Pullman's woningen. Waar deze gezinnen heen zullen trekken, weet men niet, maar ongelukkig is de stad of het dorp waar zij zich neerzetten, want overal heerscht armoede en werkeloosheid.

Honderd duizenden dollars zijn er extra uitgegeven door de maatschappijen voor militie en politie, honderd duizenden dollars heeft de regeering moeten uitgeven om de staatstroepen naar Chicago te zenden en ze daar te doen blijven, alles ten gelieve van het kapitalisme, maar nu zestien honderd gezinnen in den grootsten nood

verkeeren, is er geen geld. 't Zijn ook maar arbeiders, kregen zij de cholera maar, dan was men ze voor goed hwijs.

De epidemische ziekten waarmede de Europeesche regeeringen zijn aangetast, heeft hare vuile smetstof verspreid tot in Amerika.

Nog enkele maanden, en Amerika zal gesloten zijn voor politieke misdadigers! Eenige snuggere bollen hadden een wetsontwerp ingediend, waar bij de regeering van iedere State en City, de macht kreeg, hen, die verdacht werden van Anarchisme, het land uit te zetten, zonder vorm van proces. Geheel Amerikaansch.

In alle haast moest deze wet worden ingediend, want vijfhonderd Italianen en Franschen, anarchisten, waren in aantocht.

Om de wet beter te doen gelukken, (want iedere wet die zoo onverwacht wordt ingediend, moet met algemeene stemmen in den Senaat worden aangenomen), ontdekte men acht dagen geleden, een komplot anarchisten, die zich bezig hielden met brandstichten, zij lieten hun inboedel hoog assureeren en staken dan den brand er in. De manier, waarop men het deed, is navolgenswaardig. Men hing een boom aan den zolder, met een draad, besmeerde de draad met een bijtend vocht, en verliet dan het huis. Als de draad was doorgebeten, viel de bom en ontplofte, maar zonder geweld; hij zette vuur en in een oogwenk stond alles in brand. Het komplot, zoo schreef de groote pers, was over geheel de United States, en alle groote branden werden op rekening der anarchisten geschoven. Kisten met dynamiet had men gevonden, en het ergste van al, aankomende winter zou de revolutie beginnen.

Troost al het geschreeuw en de leugens der pers is de anarchisten wet aangenomen. een senator van de state van New-Jersey was er tegen, zoo dat men nu moet wachten tot December, maar ongetwijfeld zal ze aan worden genomen. Wat blijkt er echter van dat ontdekte komplot waar te zijn, niets als eenige lui door hun inboedel in brand te steken de assurantie som in handen kregen, waar ze dan weer een tijd lang van leefden.

Onder hen is een bekende anarchist Nelson is zijn naam, maar, zoo ik goed ben ingelicht was hij onder zijn partijgenooten niet gezien, hij dronk sterk, 't was meer een kroeg-anarchist.

Zoo ver is men thans in dat vrije Amerika (waar over de Amerikanen zoo'n bluf hebben) dat men binnen korten tijd, iedereen die wat veel praat heeft zonder rekenschap van te geven het land uitzet, waar heen weet men niet. Afrika zou voor de regeering het beste zijn.

Men ziet dat men in Amerika er ook een bijzondere manier op nahoudt om de armoede en werkeloosheid te bestrijden.

Nog een enkel staaltje hoe diep bedorven ook hier de toestand is dient het volgende. Aan den Rock-Island Railroute waren eenige werkzaamheden te verrichten. 's Morgens was er een leger arbeiders met schuppen en piktrouweelen op het terrein, een twintigtal die de vorigen dag reeds waren aangenomen begonnen te werken, en onmiddellijk volgde de rest. Na dat die massa een half uur aan den arbeid was, kwam de baas, en zij dat hij zoo veel menschen niet noodig had. De arbeiders weigerde echter om te stoppen, en de baas riep de hulp der politie in. Eenige karloods politie rekels rukken aan, en met geweld moest men de arbeiders van het terrein drijven. En wat

(1) roi-bourgeois — burger-koning

waren de loonen? een dollar en tien cent per dag voor 9 of tien uren. (1)

Ziedaar een beeld uit onze beschaving, waar voor men zoo bevreesd is dat ze ten onder zal gaan. Is het te verwonderen dat men hier zoo'n groot leger dieven en moordenaars heeft! Wat blijft er voor den arbeider anders over.

Eergisteren avond werd even buiten Chicago een trein aangehouden, de conductor hield zijne handen omhoog als teeken dat hij zich overgaf, maar een geheime politiemans die in dezelfde wagon zat wilde zijn revolver grijpen, maar voor hij zijn hand aan zijn zak kon brengen had een kogel hem reeds gedood. Na alles berooft te hebben, ook die doode politiemans verlieten ze de trein. Op hunne vlucht werd een boer van zijn wagen af gegoeid en de robbers zetten hunne vlucht voort met de paarden. Onmiddellijk werd naar alle kanten geseind en in minder dan geen tijd waren politie en de boeren uit den omtrek op jacht naar de twee man. Men heeft ze gevangen, maar het kosten vier politie beambten het leven.

Dat zijn de uitvloeijsels van onze kapitalistische samenleving. Wee hen die zich daar tegen verzet.

Chicago, 26 Augustus 1894

L. W. VAN KOERT

(1) Een arbeider die hier 1 dollar en 10 cent per dag verdiend is in de zelfde conditie als een arbeider in België die 2 1/2 frank daags verdiend.

Agnes Wabnitz

Agnes Wabnitz, de moedige socialiste, bekend aan alle Berlijnsche partijgenooten en vele socialisten ook buiten Duitschland, heeft zich op het kerkhof der Maartoffers te Friedrichshain vergiftigd. Op dien dag zou zij een gevangenisstraf van tien maanden hebben te ondergaan.

Reeds bij haar vorig verblijf in de gevangenis wakte, zooals men zich herinneren zal, haar weigering om voedsel te gebruiken, opzien. Zij moest toen kunstmatig gevoed worden, maar zette energiek haar wil door.

Dit lag zoo in het karakter van deze alleenstaande twee-en-vijftigjarige, die daardoor wilde protesteeren tegen de hedendaagsche klassejustitie.

Zij was een volksredenaarster, bezielde door een echt revolutionnair streven naar vrijheid en hare woorden werkten als olie in 't vuur. Hare ontbaatzuchtigheid en persoonlijke opoffering waren in Berlijn en omstreken overbekend. Zelf noodlijdend gaf ze ook het laatste weg, wat zij bezat. Een vrouw was ze, gelijk er niet elken dag een geboren wordt.

Voor haar zelfmoord schreef ze een kort briefje aan een vriendin, waarin het heet: ... Lieve vrouw... Ik rust te Friedrichshain dicht bij het ziekenhuis op onze vrijheidsakker. Met groete Uwe G.

Internationale Beweging

ITALIË. — Het *Journal de Sicile* bevat nieuws-tijdingen over de gevangen gezette socialist in de «bagnos» van Volterra, Genimiano, Poliana, Persa, en Viterbe.

Het is afschuwelijk om vernemen, zegt het blad hoe de ongelukkigen behandeld worden. San Felice wordt nog veel slechter behandeld dan een bandiet en ondergaat het strengste celregiem.

De kotten waarin zij zitten zijn uitgezocht onder de kleinsten, onder de vochtigsten en onder de donkersten.

De ongelukkigen kunnen het stellig geen vijf jaar volhouden en worden dus letterlijk doodgemarteld.

Het bloed der martelaren is het zaad der kerk, denk, daaraan, bourgeois schurken!

DUITSCHLAND. — Voor de rechtbank (?) te Essen werd den mijnwerker Lodz veroordeeld tot 14 dagen gevangenisstraf wegens belediging van een ambtenaar, Lodz trok een revolver en schoot eerst op de rechters, die hals over kop de zaal uitvluchten, en daarna op zich zelve. Niemand werd gewond.

SCHOTLAND. — Daar wordt de «strike» (werkstaking) der 70.000 mijnwerkers met energie voortgezet. Al duurt de strijd reeds twee en een halve maand, al doen zich honger en ellende scherp gevoelen, men wijkt geen stap.

Bleven gewelddadige voorvallen lang uit, bij Glasgow kwam het verleden week tot een bots en tusschen de werkstakers en de orde-bewaarders. Aan beide zijden vielen gewonden.

VENEZUELA. — Op de president van Venezuela, een Spaansche bezitting in Zuid-Amerika, Generaal Crespo, is een aanslag gepleegd. De aanslag, met een dynamietbom, is mislukt. De bom weigerde te ontploffen.

De volgende tabel is samengesteld door Camille Flammarion, betreffende de uitgaven, per hoofd en per jaar, voor oorlog en voor onderwijs, in eenige Staten van Europa:

	Oorlog.	Onderwijs.
Frankrijk . . .	f 10.—	f 1.75
Engeland . . .	- 9.30	- 1.55
Nederland . . .	- 8.95	- 1.60
Saksen . . .	- 5.95	- 0.95
Wurtemberg . . .	- 5.95	- 0.25
Beieren . . .	- 5.95	- 1.30
Pruisen . . .	- 5.10	- 1.95
Rusland . . .	- 5.10	- 0.07½
Denemarken . . .	- 4.40	- 2.35
Italië . . .	- 3.80	- 0.90
België . . .	- 3.45	- 1.15
Oostenrijk . . .	- 3.40	- 0.80
Zwitserland . . .	- 2.05	- 2.10

Algemeene Oproep

Kameraden,

Ter gelegenheid der aanstaande kiezing, is er ook een tijdperk van propaganda voor ons aangebroken. Dus allen de handen aan het werk geslagen. Daarom kameraden hebben wij het noodig geoordeeld een OPROEP tot u te richten om de

Openbare Vergadering

welke zal plaats hebben op Zondag 23 September, ten 3 ure namiddag, in het lokaal ANTWERPSCH KOFFIEHUIS, Van Straelenstraat, te willen bij wonen.

Vreemde sprekers zullen het onderwerp DE AANSTAANDE KIESSTRIJD behandelen.

Hopende kameraden op uwe tegenwoordigheid zoo bieden wij u onze broederlijke groeten.

De Vrije Groep der 4^e wijk van Antwerpen.

DE BLOEDWET

PERIODIEK ORGAAN

uit te geven door de REVOLUTIONNAIRE
JONGE WACHT VAN GENT

verschijnt 1 October 1894

Prijs 2 centiemmen per nummer, t'huis besteld; voorop betaalbaar.

Redaktie en Administratie SLIJPSTRAAT, 40

De *Revolutionnaire Jonge Wacht* rekt op den steun van alle jongelingen, die het hart op de rechte plaats hebben en het schreeuwend en wraakroepend onrecht der bloedwet willen zien verdwijnen.

Weg met de legers! Weg met de gewapende natie!

Lokaal DE FAKKEL, Slijpstraat, 40

GENTSCHE VRIJE GROEP

Op Zondag 23 September 1894,
om 4 ure namiddag

VRIJE DISCUSSIE

ONDERWERP:

De Anarchie en hare tegenstrevers

Spreker: Kameraad Bus, van Mechelen.

Aanhangers van Collectivisme en Parlementarisme worden dringend verzocht tegenwoordig te zijn.

Vergaderingen

MECHELEN. — *Vrije Groep*. — Alle Zondagen om 5 ure vergadering.

Lokaal bekend.

Jonge Wacht. — Heden Zondag om 6 ure, in 't bekend lokaal, voortzetting der voordracht.

Dat niemand ontbreke.

GENT. — *Vrije Groep*. — Dringende vergadering Dinsdag 18 September toek., om 8 1/2 ure 's avonds, lokaal *De Fakkel*, Slijpstraat, 40.

Strijdpennning

GENT. — Lijst n^o 12, lokaal *De Fakkel* 6.34

BLADVERKOOP

GENT. — N^{rs} 17 en 18 49.00
ANTWERPEN. — N^{rs} 15, 16 en 17 13.00
ROTTERDAM 6.00

Kameraden, gedenkt den Strijdpennning!

Drukk.-Uitg.: Jos. Drieghe, Slijpstraat, 40, Gent.